

vandrede han om fra Sted til Sted; hans Blik dvælede snart paa Søen, snart paa den grønne Skov og snart paa en eller anden af hans Jndlingsblomster. Efterhaanden mildnedes hans Sind, og de tunge Baaud, som knugede hans Dyrst, løsnedes. Som han saaledes gik, fik han Die paa Fruerlund øvre paa den anden Side af Søen. Ved at see dette Sted vaagne hele hans bittere Sorg med fornyet Styrke, og medens han med Smerte tænkte paa, at han nu ikke formaaede at gjøre Noget for Helma, faldt det ham ind, at Greven endnu havde Nøglen, den Gave hun havde bragt ham paa hans Fødselsdag. „Har han end taget Alt, hvad der var mig kjærst,“ tænkte han, „saa skal han dog ikke tage den, den vil jeg have.“ Samtidig med denne indvendige Kraftytring stødte han Stollen heftigt mod Jorden, og fortsatte da sin Vandring.

Senad Aften havde et lille Selskab Herrer og Damer fra Slottet forsamlet sig paa en Skrænt, hvor et stort Bøgetræ hældede sig langt ud over Søen, saa at det dannede en naturlig Bro, fra hvilken man havde en vid og uhyndret Udsigt. Solen var sin Nedgang nær, og medens hele Horizonten glødede i dens sidste Straaler, udgød et purpurrødt, glindsende Skjer sig over Søens Baaud. Rødeboes Kirke og hvide Hus, omslørede af den lette, rødlige Taage fra Engene, toge sig ud som et Landskab, der fjernede sig mere og mere, alt som Taagen blev tættere. Over det Hele hvilede Sommeraftens stille, høitidelige Fred, og medens Skyggerne bleve mørkere og mørkere, idet de ligesom svævede ud fra de tætte Skove, saaes hist og her et Lys at glimte fra Skovløberhusene paa den modsatte Bred. Som hele Naturen, saaledes var ogsaa Selskabet hensunken i Taushed, idet Enhver for sig nød den stille Aften.

Ogsaa Professorens var paa sin Vandring kommen derhen og havde taget Plads i nogen Afstand fra Selskabet. Hans Line dvælede opmærksomt paa Søen, hvor en stor, svømmende Vandplante syntes at tilbringe sig hans Opmærksomhed. Endelig var det, som formaaede han ikke længere at modstaae Fristelsen; thi han reiste sig hastigt og gik et Par Gange op og ned langs Skrænten, med Linene stadigt rettede paa Søen. Flere Gange bødte han sig, støttet paa sin Stok, ud over hin, som for næriere at betragte Gjenstanden for sin Attraa; men hvergang trak han sig mistvivlende tilbage og begyndte da atter sin urolige Færd. Selskabets Opmærksomhed var lidt efter lidt bleven henvendt paa ham, Alle fulgte nysgjerrigt hans Bevægelser og ventede paa, hvad Resultatet vilde blive. Endelig syntes han at have fattet en raff Beslutning. Forsigtigt lagde han sig ned paa Jorden og mumlede ved sig selv: „Ja, ja, det vil kunne gaae an, og jeg behøver neppe denne Gang at narre Lise for et Par Strømper.“ Derpaa klavrede han langsomt og forsigtigt ned ad Skrænten til Strandbredden, hvor han gik ud i Agterenden af en lille, fladbundet Baad, og strakte sig saa langt han kunde ud over Søen for at faae fat i Planten, der nu for Selskabet viste sig at være Maalet for hans Trængen. I det samme gav Greb Eisleben, som var fulgt efter ham, Baaden et saa kraftigt Stød, at den som en Pil foer et langt Stykke ud i Søen. Herved fremkaldtes en almindelig Munterhed hos hele Selskabet, og en ung Dame, der stod yderst paa Skrænten, fremsagde, idet hun vinkede med Haanden efter den bortflydende Baad, følgende Vers af en dengang yndet Comedie:

„Vor bedste Skat Du bort nu bringer,
O, Vølge blaa!
Du lune Lust, med bløde Binger,
Styd paa, styd paa!
Lad ved Jer Favn ham saligt hvile
I bløde Baaud!
Imedens bort I med ham ite
Til Guders Lande.“

Hendes klare, blide Stemme lød smukt og næsten høitideligt i den stille Aften, og som greben deraf isemte de Andre i Chor Slutningsangen af det samme Stykke:

„Ewige Guder, I ham modtage!
Straalende Himmel, aabn ham din Favn;
Blinkende Stjernes Lys skal ledsage
Ham ind i Saligheds delige Havn.“

Den smukke, veemodige Melodi lød som et Klagesuk ud over den stille Sø, medens Baaden med dens eenfommne Passagerer lidt efter lidt forsvandt i den tiltagende Skumring.

„En skjønnere Hedengang kunde Professorens ikke ønske sig,“ udbød nu Greven, „jeg forudbatter nemlig, at alle mulige Rompher, Dryader og andre Naturens Væsen, som han lumskelig har beluret, nu vilde tage ham med Hud og Haar.“

„Saa vil han virkelig med sin græsgrønne Kjøle og lange Pibst tage sig loerligt ud iblandt dem,“ bemærkede en af Damerne.

„Sa især,“ tilføiede en anden, „naar de kunne faae ham til at danse om med dem derude i Taagen.“

„Men naar de nu ikke vilde have ham at bestille,“ sagde en af Herrerne, „og lade ham drive om derude paa Søen, hvad saa?“

„Saa vil sandsynligvis vor Philosoph døe af Stræk i Nat, hvorved, som bekendt, Jorden ikke taber Noget og Himlen Intet vinder,“ svarede Greven.

„Jy, De er uchristelig, Herr Greve!“ udbød en ældre Dame, „men derfor skal De ogsaa til Straf begive Dem hen til Baadhuset og befale et Par af Matroserne at roe ud paa Søen for at søge Flygtningen.“

„Som De befaler, men jeg kan forsikre Deres Naade, at De gjør en stor Uret mod Flaggermusene og Uglerne, som nu glæde sig ved hans Selskab,“ svarede Greven, idet han gik bort, fulgt af et Par andre Herrer.

Ført af den sagte Lustning fra Landet, blev Baaden imidlertid ved at drive ud paa Søen. Professorens, der sad paa en af Løsterner, og knap vidste, hvorledes det var gaaet til, lyttede først til Sangen, men da den var forstummet, vendte han sit Blik mod den stjernerfyldte Himmel, og forbybede sig i Betragtningen af de straalende Klover. Hans Tanke tabte sig i det uendelige Rum, medens han ubevidst nød det velsgjørende Indtryk af den lune, stille Sommernat, saa at han glemte Alt omkring sig. Ubehyrret og uden Tanke om de Farer, der kunde møde ham, lod han Baaden drive, medens Mørket sankede sig tættere og tættere over Søen.

Næste Morgen ved Solens Opgang fandt en Fisser ham sovende i Baaden, der var drevet paa Land i Nærheden af Rødebo, tæt ved Fruerlund. Stiv af Nattekulden formaaede han knap at følge Fisseren hjem til dennes Bolig; men da han her havde nydt en Klop Kaffe, kom han atter til sig selv, og anstillede nu forbauset Betragtninger over, hvorledes det Hele var gaaet til. At han havde tilbragt hele Natten paa Søen, var ham imidlertid klart, og han skyndte sig derfor med at komme afsted og hjem, for at berolige og trøste Lise. For at faae Blødet i Bevægelse besluttede han at gaae omkring Søen, og da han derved kom forbi Grevens Sted, faldt Tanken om Nøglen ham atter paa Sinde, og uden at betænke sig stred han op imod Huset, fast bestemt paa, enten med det Gode eller med det Onde at skaffe sig den tilbage.

I det han betraadte Forstuen, hvis Dør stod paa Klem, kom et Par store Bulbidere farende som rasende efter ham fra Gaarden. Forsærdet tyede han ind i et til Forstuen støvende, mørkt Afslukke, som brugtes til at opbevare Rejsetøj; men da han med al Magt trak Døren til efter sig, smulede han og styrte med sin hele Vægt over mod den modsatte Væg. Denne gav ester og hovedkulds faldt han nu ned ad en kort, steil Trappe. Et Dieblis blev han bedøvet liggende; men da han snart efter kom til sig selv, reiste han sig og steg atter op ad Trappen. Han sølte nu, thi see kunde han ikke i det dybe Mørke, der omgav ham, at det var en smal Tapetdør, hvis Laas han havde sprængt, da han styrte om; men idet han vilde aabne Døren til Forstuen hørte han Hundenes Knurren udenfor og veg derfor forskrækket tilbage. Efter nogen Betænkning gik han atter ned i Kjelleren for at søge en anden Udgang. Han formodede, at Greven ikke var hjemme og at Tjeneren, der var det eneste Lyende i Huset, muligvis var befastiget i Haven, da han ellers maatte have hørt Alarmen. Langsomt og forsigtigt sølte han sig frem langs Væggen af en mørk Gang. For Enden af denne fandt han en Dør, som rigtig nok var aflaaet, men da Nøglen sad i Laasen, lukkede han op, og stod nu inde i et laust, lille Rum uden Vinduer, men som blev oplyst af en Lampe, der hang under Loftet. Forundret kastede han et Blik omkring sig og saae nu, at han befandt sig i et kemisk Laboratorium. Langs Væggene vare Kolber, Retorter, Digler, Smeltestæer og andre Redskaber opstillede. Paa Døren, ved hvilken der stod en Blåsebalg, glødede en svag Kulild og i Kasser tæt derved laae Barrer af Kobber, Tin, Sølv og andre Metaller. Den gamle Mand forbeholdt sine Hænder og en andægtig Følelse greb ham ved Tanken om at bestude sig i et saadant Videnskabs Værksted. I sine Tanker begyndte han at forsonde sig med Greven, hvem han mindst af Alt havde tiltroet de Kundskaber, som en sliq Syssel udfordrer, og han stjendte paa sig selv fordi han ikke tidligere, da han stødte sammen med den fornemme Herre, var kommen til Erkendelse af, at der boede noget Mere i ham. Men pludseligt stiftede hans Ansigt Udtryk, idet han forbauset hestede sit Blik paa et Bord, som stod midt paa Gulvet. Paa dette stod nemlig en massiv Presse af Jern og omkring den laae flere, deels mislykkede, deels veludførte, estergjorte svenske og tydske Mynter. Hvad der for havde været mørkt for ham, blev nu klart, og med Modbydelighed og Stræk opdagede han, at han befandt sig i en Falskmyntners hemmelige Værksted. Et Dieblis stod han raadvild; derefter stak han en af Mynterne til sig, og med den Bevidsthed, at han var om en Hals, dersom Greven eller hans Haandlanger overraskede ham her, skyndte han sig tilbage ad den Vej, han var kommen. Høbende Stollen fast i Haanden, for at værges sig mod Hundene, traadte han ud i Forstuen. Hørdøren var lukket, og Hundene hørte han knurre og bjeffe udenfor. I det han, samlende alt sit Mod, vilde aabne Gadedøren, gik Stuedøren op og Tjeneren traadte ud. Den gamle Mand blev saa forfærdet, at han nær var besvimet, men da han saae Tjenerens smilende Ansigt, beroligede han sig.

„Saa har der dog været Nogen, da Hundene gjorde den Larm!“ udbød Tjeneren.

„Jeg kom for at tale med Herr Greven; men da Hundene ansaldt mig, flygtede jeg derind i Afloven,“ forklarede Professorens.

„Greven er taget over til Slottet igaar, Herr Professor,“ svarede Tjeneren smaaende, „og jeg havde taget mig lidt Frihed; men nogle flemme glubste Dyr er det ogsaa, disse Hunde.“ Med disse Ord ledsagede han Professorens ud igjennem Gaarden.

Da denne nu var forløst af Faren, ilede han, saa stærkt han formaaede, den nærmeste Vej omkring Søen til Slottshaven. Her kastede han sig udmattet ned i Græsset, for at hvile ud og samle sine Tanker. Længe laa han saaledes og tænkte over, hvorledes han skulde benytte den Opdagelse, han havde gjort, da den, hvor modbydelig den end var ham, dog kunde tjene til at fresse Helma. Som han laa saaledes, hørte han høirøstede Stemmer, der nærmede sig. Det var Greven, som, ledsaget af en del unge Herrer, kom gaaende ned ad Eremitage-Alleen.

„Gjuntus!“ raabte han, „der ligger, par dien, Professorens! Medens hele Verden er paa Benene for hans Skyld, medens vi hele Natten have vaaget og bedet for ham, ligger han her ganske fornyet og skræller en Fårbe!“

Professorens havde imidlertid rejst sig og kom dem imøde. Hans Holdning var rank, hans Gang fast, og hans Blik, der ellers forvirret og uuføleligt mødte Fremmedes, stuede nu freidigt og bestemt de Kommende imøde. Forundret over denne Forvandling bleve de staaende. Skjænten døde paa deres Læber, og Smilet forsvandt fra deres Munde.

„Jeg kommer fra Deres Bolig, Hr. Greve,“ sagde Professorens til denne, idet han ved en Bevægelse med Haanden indkøb denne til at sjerne sig fra det øvrige Selskab og følge ham, „jeg har søgt Dem for at bede Dem give mig den Nøgle tilbage, som De forleden Aften spjendte beholdt.“

Professorens Ansigt og Stemme havde, medens han fremførte denne Bøn, et elendommeligt Udtryk, der laa fjernt fra al Ero. Greven greb strax i sin Komme og overrakte ham med et stumt Blik den forlangte Gjenstand.

„Stig mig, Hr. Greve,“ vedblev nu den gamle Mand, med et gjenmærende Blik, „veed De, hvilken Straf dette Lands Love saksætter for Falskmynteri?“

Greven blev ligbleg, greb Professorens frampagligt om Armen og førte ham hastigt et Par Skridt med sig, som for at sjerne sig endnu mere fra det øvrige Selskab.

„Hvad bevæger Dem til at forelægge mig et sliq Spørgsmaal?“ spurgte han derpaa med en Stemme, som han forgyvede stræbe at give Fasthed.

„Den Omstændighed, min Herre,“ svarede Professorens, „at De jo tildeels er fremmed her i Landet, og at De muligvis ikke veed, at livsvarigt Fængsel i Lugthuset er den Straf, der følger en sliq Forbrydelse. Jeg har nemlig i denne Morgenstund i Deres Hjem gjort en Opdagelse, som, hvis jeg var Lovlykkesperson, vilde have haft Deres gieblikkelige Fængsel til Følge. De kan her see et Bevis derfor.“ Her fremtog han den falske Mynt og holdt den hen imod Greven, der skjælvende over sit hele Legeme holdt sig ved en Green for ikke at segne om. „Jeg hører imidlertid ikke til Politiet; og vil derfor, ikke af Venkåb for Dem, men af Hensyn til det Selskab, hvori De er optaget og som De har bedraget, raade Dem til endnu i Dag at forlade dette Land. Gjør De ikke det, er De endnu her imorgen tidligt, da vil jeg angive Dem for min Øvrighed og derved søge at oprette den Forseelse, som jeg nu er isærd med at begaae.“

Med disse Ord forlod han Greven, der med et vildt, fortvilet Blik stirrede efter ham, og et Dieblis stod som forstenet af Stræk, men snart fattede sig og fort efter forsvandt mellem det tætte Løvværk.

„Hvad havde De at sige Greven?“ tilraabte en af de unge Herrer Professorens, idet han gik dem forki og hilste. „Han fik jo saa travlt, som gjaldt det Land og Rige.“

„Han er en galant Mand,“ svarede Professorens, fortættende sin Gang, „og blev derfor ganske fortvilet over, at han i Distraction havde beholdt en Nøgle, der tilhørte mig.“

Nogle Dage efter udbredte de forskjelligste Nyheter sig paa Fredensborg. Alle dreiede de sig om en eneste Person, nemlig Greb Eisleben, der tilligemed sin Tjener var forsvunden, og havde ladet Huus og Bohave uden Opsyn. Ingen vidste, hvor han var bleven af, og over hans Flygt hvilede et dybt Mørke, hvorigennem der dog af og til foer enkelte skarpe Lyn af Gentyndinger og Nttringer, som bevægede Øvrigheden til at foretage en Underjøgelse i den mennesketomme Bolig. Her fandtes imidlertid intet Mistænkeligt; kun indebe det hemmelige Laboratorium paa, at Eieren havde befastiget sig med Gulbmageri; Øvrigheden fandt derfor, trods Alt, hvad der blev sagt, ingen Anledning til at foretage noget Skridt med Hensyn til Flygtningen.

Dagen efter den gamle Professorens ufrivillige Seiltour, havde han Studens hos Enkedronningen, hvem han meddeelte sin Overbevisning om, at Helma kun af Lydighed